

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/53/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313212246
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2313212246.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcov: 1. A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, 2. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXXX/X, E., 3. F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX, 4. F. B., nar. X.XX.XXXX, bytom H. XXX/X, I., 5. J. B., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX, všetci žalobcovia zastúpení advokátom: JUDr. Albín Lancz, so sídlom Mierová 1435/33, Galanta, proti žalovaným: 1. K. C., nar. X.X.XXXX, bytom G. D. I. XXB, XXX XX D., L., 2. M. N., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XXX P. M. XXXXX, L., 3. D. M., nar. X.X.XXXX, bytom XXXXX M. Q., N. R. XXXXX, S., 4. T. N., nar. XX.X.XXXX, bytom U. M. XX, XXXXX D., L., 5. V. V., nar. X.XX.XXXX, bytom D. W. XX, XXXXX D., L., všetci žalovaní zastúpení advokátom: JUDr. Branislav Bogner, so sídlom Vajanského 8, Trenčín, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, na odvolanie žalovaných 1 až 5 proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 15C/124/2013-626 zo dňa 22.3.2022 v časti výroku I. a III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vyhovujúceho výroku I. mení tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalovaným 1 až 5 p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu: do zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalobkyni 5 - voči žalobcom 1 až 5 a v tomto odvolacom konaní voči žalobcom 1 až 4.

o d ô v o d n e n i e :

V napadnutom rozsudku prvoinštančný súd vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Súd určuje, že žalobcovia v 1/ až 4/ rade sú vlastníckmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre kat. územie D. ako parc. reg. „E“ č. 2172/100 - orná pôda o výmere 353 m², parc. reg. „E“ č. 2172/200 - orná pôda o výmere 7 m² a parc. reg. „E“ č. 2173/100 - ostatná plocha vo výmere 110 m² a to každý v podiele 1-ina pomeru k celku.

II. Vo vzťahu k žalobkyni v 5/ rade súd žalobu zamietol.

III. Súd žalobcom v 1/ až 4/ rade priznáva právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

V úvode odôvodnenia rozsudku súd poukázal na to, že žalobcovia sa žalobou doručenou dňa 07.05.2013 domáhali aby súd určil, že sú spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území D. (predtým Kepežd), ktoré označili ako: parc. č. 2172/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 134 m², parc. č. 2172/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 224 m², 2172/5 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 17 m², parc. č. 2172/6 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 22 m², parc. č. 2172/7 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 5 m², parc. č. 2172/8 - záhrada o výmere 549 m², parc. č. 2172/9 - ostatné plochy o výmere 14 m², parc. č. 2172/10 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m² a parc. č. 2175/66 - záhrada o výmere 274 m². Uvedené nehnuteľnosti mali byť určené geometrickým plánom č. 60/2002 zo dňa 18.10.2002, ktorý mal byť vyhotovený L. J. I. z nehnuteľností vedených na LV č. XXX pre katastrálne územie D. ako parc. reg. „E“ č. 2172/100 - orná pôda o výmere 353 m², parc. reg. „E“ č. 2172/200 - orná

pôda o výmere 7 m², parc. reg. „E“ č. 2173/100 - ostatné plochy o výmere 110 m² a parc. reg. „E“ č. 2173/200 - ostatné plochy o výmere 29 m² a z parcel vedených na LV č. XXXX pre katastrálne územie D. ako parc. reg. „E“ č. 2175/101 - orná pôda o výmere 612 m² a parc. reg. „E“ č. 2175/200 - orná pôda o výmere 239 m². Žalobu žalobcovia odôvodnili tak, že pôvodné poľnohospodárske nehnuteľnosti v kat. území D. vedené v pozemkovoknižnej vložke 1238 boli na základe tzv. Židovského kódexu č. 198/1941 Sl.z. odňaté L. N., právnej predchodkyňi žalovaných. Po odňatí vlastníctva sa tieto nehnuteľnosti mali stať vlastníctvom Slovenského štátu, ktorý tieto nehnuteľnosti mohol následne scudzovať v prospech tretích osôb. V rámci takéhoto postupu bola parcela č. 2175/1 - roľa o výmere 1ha a 48 árov, vzniknutá po pozemkových úpravách z odňatých nehnuteľností, prevedená na G. B.. O tejto skutočnosti má svedčiť zoznam konečných nadobúdateľov odňatého židovského majetku. Následne malo dôjsť k odpredaju tejto nehnuteľnosti J. W., ktorý na nehnuteľnosti začal stavať rodinný dom., ktorý mal v nedostavanom stave odpredať v roku 1967 žalobcom. Na základe uvedených skutočností mali žalobcovia za to, že vlastníctvo k uvedeným nehnuteľnostiam nadobudli titulom dobromyseľnej držby.

Žalovaní sa k žalobe vyjadrili tak, že ju navrhli ako nedôvodnú zamietnuť. Poukazovali na to, že nehnuteľnosti ku ktorým žiadajú žalobcovia určiť vlastnícke právo nie sú zapísané v katastri nehnuteľností a z tohto dôvodu nie je možné určiť k nim vlastnícke právo. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru žalovaných žalobný petit neurčitý a nevykonateľný. Žalovaní taktiež poukázali na tú skutočnosť, že žaloba nereflexuje právny stav, pretože nesmeruje voči všetkým vlastníkom nehnuteľností, ktorí sú vedení na LV č. XXXX pre kat. územie D.. Z uvedeného dôvodu nie je dodržané nútené spoločenstvo strán sporu a preto je podľa žalovaných namieste postup podľa § 78 CSP. V časti ostatných nehnuteľností žalovaní poukázali na to, že nehnuteľnosti im boli vydané v rámci reštitučných konaní z dôvodu, že všetky prevody majetku podľa židovského kódexu boli zákonmi č. 128/1946 Sb. a č. 79/1948 Sb. vyhlásené za neplatné. Z uvedeného dôvodu je teda podľa názoru žalovaných vylúčená dobromyseľnosť žalobcov a ich právnych predchodcov.

Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 121 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. – ďalej aj len OZ).

Na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie v rámci vyhodnocovania vykonaného dokazovania primárne vyhodnotil, či žalobcov je možné vzhľadom na všetky okolnosti považovať za dobromyseľných držiteľov sporných nehnuteľností a to vzhľadom na tú skutočnosť, že právnym titulom o ktorý žalobcovia opierali žalobou uplatnený nárok, bolo vydržanie. Súd poukázal najmä na skutočnosť, že žalobcovia resp. ich právni predchodcovia nenadobudli sporné nehnuteľnosti priamo od štátu, ktorý ich mal odňať ich pôvodným vlastníkom ale tieto nehnuteľnosti nadobudli od subjektu J. W., ktorý ich mal nadobudnúť od osoby, ktorej mali byť odňaté nehnuteľnosti prevedené z vtedajšieho slovenského štátu. Je pritom nesporné, že uvedený prevod zo štátu na prvú nadobúdateľku G. B. bol vykonaný na základe vtedy platných právnych noriem, pričom následne tieto prevody boli vyhlásené za neplatné, avšak táto neplatnosť podľa názoru súdu nemôže zakladať jednoznačnú domnienku o nedobromyseľnosti následných nadobúdateľov, pričom je potrebné si taktiež uvedomiť, že právny predchodcovia žalobcov boli až v poradí tretím subjektom, ktorý tieto nehnuteľnosti nadobudol a pri ich nadobúdaní nemali dôvod skúmať pôvod sporných nehnuteľností. Pri nadobúdaní týchto nehnuteľností právni predchodcovia žalobcov disponovali vedomosťou o vlastníctve J. W. k sporným nehnuteľnostiam. Subjektívne presvedčenie právnych predchodcov žalobcov bolo pritom potvrdené aj rozhodnutiami vtedajšieho MNV v obci D.. Toto presvedčenie bolo utvrdené následne aj tým, že na sporných nehnuteľnostiach bola postavená stavba na základe vydaného stavebného povolenia, pričom jedným zo základných predpokladov je existencia právneho vzťahu stavebníka k stavebnému pozemku. Následne pritom došlo k určeniu súpisného čísla a k zápisu stavby postavenej na sporných nehnuteľnostiach do evidencie nehnuteľností. Ďalšou skutočnosťou ktorá podporuje právny názor, že právni predchodcovia žalobcov a žalobcovia boli pri držbe nehnuteľností dobromyseľní je aj to, že pravidelne uhrádzali daň z nehnuteľnosti. Všetky tieto skutočnosti smerujú k záveru, že právnych predchodcov žalobcov a samotných žalobcov je potrebné považovať za dobromyseľných držiteľov sporných nehnuteľností, pričom tieto okolnosti súd vyhodnocoval vo vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na to, či ich existencia smerovala k vzniku subjektívneho presvedčenia žalobcov o tom, že nimi užívané nehnuteľnosti im aj v skutočnosti patria. Súd taktiež poukázal na skutočnosť, že sporné nehnuteľnosti žalobcovia a ich právni predchodcovia užívali spoločne s rodinným domom, ktorý bol na nich postavený a v teréne tieto nehnuteľnosti tvoria samostatný ohraničený celok, čo bolo zistené aj pri miestnej ohliadke

realizovanej súdom. Teda nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalovaných, že títo vstúpili do užívania odňatých nehnuteľností v roku 1992. Na základe toho taktiež súd konštatoval, že v konaní neboli prezentované žiadne dôkazy, ktoré by bezpochyby vyvrátili domnienku o dobromyseľnosti držby právnych predchodcov žalobcov a žalobcov. Teda neboli produkované dôkazy takej sily, že by podporili pochybnosti o oprávnenosti držby žalobcov.

Prvoinštančný súd pokračoval, že podľa § 134 ods. 1 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o hnutelnosť a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Súd mal za preukázané, že právni predchodcovia žalobcov vstúpili do držby nehnuteľnosti na základe domnelého právneho titulu ktorým mala byť ústna kúpna zmluva s ich vtedajším vlastníkom J. W. v roku 1967, pričom o tejto otázke bolo vydané aj uznesenie MNV ako vtedy príslušného štátneho orgánu schvaľujúceho prevod vlastníckeho práva. Je teda nesporné, že minimálne od uvedeného roku sa žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia chopili držby uvedených nehnuteľností, preto má súd za to, že zákonom stanovená vydržacia doba jednoznačne uplynula a to bez ohľadu na spôsobilosť predmetu vydržania v jednotlivých obdobiach a platných právnych úpravách, pričom uvedená držba trvá až doposiaľ a bola nerušená, pričom do doby držby sa započítava aj doba, po ktorú mali predmet vydržania v držbe právni predchodcovia. Je teda nesporné, že k vydržaniu nehnuteľnosti došlo najneskôr 31.3.1984 a to na základe vtedy platného ustanovenia § 865 ods. 3 Obč. zákonníka, teda súd nemal pochybnosti ohľadne dĺžky a uplynutia vydržacej doby. Z uvedeného dôvodu nebolo potrebné ani skúmať spôsobilosť predmetu vydržania, pretože aj keď, ako poukazovala strana žalovaných, v prechodnom období Obč. zákonník inštitúit vydržania nepoznal, k vydržaniu nehnuteľnosti došlo najneskôr potom, čo do účinnosti vstúpili právne predpisy, umožňujúce takéto nadobúdanie vlastníckeho práva.

Námietky žalovanej strany, ktoré smerovali k neurčitosti žalobného petitu, nepovažoval prvoinštančný súd za dôvodné vzhľadom na skutočnosť, že geometrický plán z roku 2002 zohľadňuje stav nehnuteľnosti na tvári miesta a tento premieta do katastrálneho operátu. Z tohto geometrického plánu je možné presne ustáliť, ktoré parcely tvoria súčasť súboru nehnuteľnosti žalobcov, pričom súd je toho názoru, že vzhľadom na skutočnosť, že ešte nedošlo k zavkladovaniu parcel určených novým geometrickým plánom je možné, že rozhodnúť vo veci s použitím údajov o jednotlivých parcelách, ktoré sú uvedené v reg. E katastrálneho operátu pričom je zrejmé, že predmetom sporu sú parcely evidované na LV č. XXX. Z uvedených skutočností je teda jednoznačne možné sa stotožniť, aké parcely sú predmetom tohto sporu a je ich možné vo výroku súdu aj presne identifikovať, preto súd pri svojom rozhodnutí reflektoval aktuálny stav v katastrálnom operáte a vo výroku rozsudku identifikoval parcely identifikáciou podľa reg. E katastrálneho operátu.

Vo vzťahu k žalovanej v 5. rade súd prvej inštancie žalobu zamietol vzhľadom na skutočnosť, že svojim rozhodnutím v prejednávanej spore smeroval aj k tomu, aby toto zosúladovalo vlastnícky vzťah k rodinnému domu, ktorý je vo vlastníctve právnych nástupcov pôvodného žalobcu, pričom dedičstvo po ňom prebehlo na súde pod sp. zn. 8D/103/2018 a dedičmi po nebohom sa stali žalobcovia v 1. až 4. rade. Preto súd považoval pri dodržaní zásady spravodlivého usporiadania vzťahov, aby svojim rozhodnutím smeroval k dosiahnutiu totožnosti vlastníctva rodinného domu a pozemkov, ktoré sú s nim spoločne užívané. Keďže súd svojim rozhodnutím nemôže nahrádzať dedičské konanie a dohodu dedičov ktorá bola uzavretá v rámci tohto konania, pristúpil k určeniu podielov žalobcov v 1. až 4. rade v rovnakom pomere k celku, pretože každému z nich ako dedičovi svedčí dedičské právo po poručiteľovi.

Súd žalobcom 1 až 4 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal plnú náhradu trov konania, nakoľko títo mali vo veci plný úspech, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku výslovne proti výrokom I. a III. podali prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaní 1 až 5, pričom uplatnili odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) CSP, že neboli splnené procesné podmienky, písm. d) tohto ustanovenia, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. f), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako i písm. h), že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom sa domáhali, aby odvolací súd podľa § 390 CSP sám vo veci rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietne a prizná žalovaným 1 až 5 voči žalobcom 1 až 4 spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania.

S poukazom na bod 1 a 17 odôvodnenia rozsudku odvolateľa tvrdili, že prvoinštančný súd nerešpektoval viazanosť súdu žalobným návrhom (§ 216 ods. 1 OSP), žalobcom priznal vlastníctvo ku konkrétnym parcelám, ktoré neboli predmetom žalobného návrhu, vzhľadom na formuláciu žalobného návrhu priznal žalobcom viac, než čoho sa v návrhu domáhali (§ 216 ods. 2 CSP). Odvolatelia dôvodili tým, že návrh žalobcov v časti týkajúcej sa nehnuteľností zapísaných na LV XXXX kat. úz. D. bol zamietnutý, žalobcovia ale následne žalobný návrh žiadnym spôsobom neupravili a aj naďalej sa domáhali určenia vlastníckeho práva ku všetkým nehnuteľnostiam určeným Geometrickým plánom 60/2002, ktoré boli v nadpolovičnej časti tvorené aj nehnuteľnosťami zapísanými na LV XXXX. Súd bez návrhu žalobcov z vlastnej iniciatívy rozhodoval o žalobnom návrhu, ktorý žalobcovia nenavrholi, keď rozhodoval o parcelách zapísaných na LV XXX, pričom predmetom žaloby boli konkrétne parcely vytvorené geometrickým plánom č. 60/2002. Navyše v čase od vypracovania geometrického plánu došlo v dôsledku vykonaných pozemkových úprav k podstatnej zmene výmery parciel zapísaných na LV XXX, čo nebolo pri rozhodovaní súdu zohľadnené. Parcely novovytvorené Geometrickým plánom č. 60/2002 nie sú totožné s parcelami zapísanými v súčasnosti na LV č. XXX a LV č. XXXX kat. úz. D.. Súd nepostupoval v súlade so záväzným právnym názorom Krajského súdu v Trnave č.k. 25Co/9/2019, v ktorom odvolací súd uviedol, že je potrebné vo veci vykonať všetky navrhnuté a pre vec relevantné dôkazy, t.j. aj dôkazy smerujúce k určeniu, ktorých pôvodných parciel sa spor týka a vykonať ich identifikáciu podľa geometrického plánu, z ktorého nebolo možné jednoznačne zistiť a ustáliť, ktorých pôvodných parciel sa žaloba dotýka. Zo zápisníc z pojednávania nevyplýva, že by súd prvej inštancie dôkaz predmetným geometrickým plánom vykonal, že by ho prečítal alebo oboznámil jeho obsah. Preto nebolo zo strany žalovaných ani možné posúdiť súvislosti medzi pôvodnými a novovytvorenými parcelami. Súd napadnutým rozsudkom priznal žalobcom vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX spolu vo výmere 470 m². Výmera pozemkov zapísaných na LV č. XXXX predstavuje 851m². Spolu teda súd v konaní rozhodol o pozemkoch v celkovej výmere 1.321 m². Predmetom žalobného návrhu boli ale nehnuteľnosti vo výmere 1.268 m². Súd teda prekročil žalobný návrh a priznal žalobcom viac, než čoho sa domáhali, čím porušil ust. § 216 ods. 2 CSP.

S poukazom na odôvodnenie rozsudku v bodoch 15 a 16 odvolateľa uviedli, že prvoinštančný súd neprihliadol na skutočnosti vyplývajúce z ich písomných a ústnych tvrdení, bez vykonaného dokazovania sa stotožnil s tvrdeniami žalobcov, ktoré boli v rozpore so skutkovým stavom, neprihliadol na zákonné prekážky žalobcami tvrdeného nadobudnutia predmetných nehnuteľností, ktoré vylučujú dobromyseľnosť držby žalobcov a neprihliadol na námietku vydržania vlastníckeho práva svedčiacu v prospech žalovaných. Podľa odvolateľov súd v tejto súvislosti neodôvodnene a v rozpore s príslušnými právnymi predpismi vyvodil právny záver, že právni predchodcovia žalobcov nadobudli vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam v súlade so zákonom. Žalobcovia pritom nepreukázali, že G. B. uvedená v konečnom zozname nadobúdateľov, skutočne splnila všetky podmienky k nadobudnutiu vlastníctva vyžadované podľa vtedy platného právneho poriadku, nebolo predložené rozhodnutie o prídelení pôdy pre G. B., nebolo preukázané, že uhradila celú kúpnu cenu za prídelenie, že menovaná bola považovaná za štátne spoľahlivú osobu a k prevodu došlo za primeranú odplatu z podnetu pôvodného vlastníka alebo prevažnej v jeho záujme. Z uvedených dôvodov odvolateľa majú za to, že G. B. vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudla a teda nemohli ho od nej nadobudnúť ani ďalšie subjekty a tieto subjekty nemohli byť ani v ďalšej držbe dobromyseľní. Odvolatelia poukázali na to, že v období do 1.1.1951 platil v prípade nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam intabulačný princíp, pričom z pozemnoknižnej vložky č. 1238 niky neboli vyňaté parcely č. 2172 a parc. č. 2173. Takže je potrebné považovať za preukázané, že minimálne do 1.1.1951 nedošlo v prípade týchto parciel k zmene vlastníckeho práva a zároveň žalobcovia nepredložili žiaden doklad, od ktorého by bolo možné odvodiť ich vlastníctvo alebo oprávnenú dobromyseľnú držbu. Pokiaľ sa žalobcovia dovolávajú následných prevodov zo strany pána W. na právnych predchodcov žalobcov, malo k tomu dôjsť na základe ústnej dohody, ktorej existencia nebola žiadnym právne relevantným spôsobom preukázaná a žalovaní túto dohodu spochybňujú. Ďalej v období od 5.9.1947 do 1.4.1964 bolo možné prevádzať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré mali charakter poľnohospodárskej pôdy iba so súhlasom Okresného národného výboru (§ 18 ods. 3 zák. č. 139/1947 Sb., resp. § 1 ods. 1 zák. č. 65/1951 Sb.) a v období od 1.4.1964 do 31.12.1991 právo osobného užívania sa mohlo zriadiť len k pozemkom, ktoré sú v socialistickom spoločenskom vlastníctve a ktoré boli podľa územných plánov alebo územných rozhodnutí určené na výstavbu rodinných domčekov, rekreačných chát alebo garáží alebo na zriaďovanie záhradiek. Pôda určená na iné účely, najmä poľnohospodárska pôda sa nesmela na zriadenie práva osobného užívania použiť (§ 199 ods. 1 OZ v znení do 31.12.1991). Žalobcovia nepreukázali, že by s údajným prevodom vlastníctva k nehnuteľnostiam

vyslovil súhlas príslušný ONV, resp. nepreukázali, že nehnuteľnosť bola v tom čase v socialistickom vlastníctve a nepredložili územné rozhodnutie. Žalobcami tvrdeny prevod vlastníctva na ich právnych predchodcov, teda v období po 1947, podľa vtedy platných predpisov ani nemohol v súlade so zákonom nastať. Žalobcovia navyše nepreukázali, či sa nimi tvrdené ústne dohody týkali pozemkov, ktoré sú predmetom ich určovacieho návrhu v tomto konaní. Odvolatelia zdôraznili, že nebolo preukázané, že by v období po roku 1947 došlo k evidenčnému zápisu zmeny spôsobu využitia predmetných pozemkov na stavebné pozemky, takže všetky nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania sú dodnes evidované ako druh pozemku orná pôda. Pokiaľ by aj k prevodu vlastníctva na základe domnelých právnych titulov došlo, stalo by sa tak v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi a nemohlo by to zakladať dobromyseľnú držbu žalobcov. Odvolatelia namietali, že okrem absencie dobromyseľnej držby žalobcov neboli predmetné nehnuteľnosti až do 31.12.1991 vzhľadom na ich charakter spôsobilé byť predmetom vydržania v prospech žalobcov. Podľa odvolateľov súd sa v napadnutom rozsudku dostatočným spôsobom nevysporiadal s ich námietkou vydržania predmetných nehnuteľností v ich prospech. Po roku 1989 si právni predchodcovia žalovaných riadne uplatnili reštitučný nárok k týmto nehnuteľnostiam a tieto im boli v roku 1992 vrátené do užívania, pričom žalovaní boli zaevidovaní ako oprávnení vlastníci nehnuteľností a až do podania návrhu na začatie tohto súdneho konania (v roku 2013) ich vlastnícke právo nikto nespochybňoval. Predmetné nehnuteľnosti tak držali a dobromyseľne užívali po dobu presahujúcu 20 rokov pred podaním návrhu na začatie tohto súdneho konania. V nadväznosti na uvedené odvolatelia namietali, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a neosvedčili svoj naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby. Žalobcovia mali objektívne od roku 1993 možnosť z verejne dostupnej evidencie vlastníkov zistiť, kto je zapísaný ako vlastníč dotknutých nehnuteľností. O skutočnosti, že ako vlastníci nehnuteľností sú zapísaní žalovaní preukázateľne museli vedieť najmenej od roku 2002, kedy si nechali vypracovať geometrický plán. Napriek tomu návrh na začatie konania podali na súd až 7.5.2013, teda viac ako 20 rokov odkedy boli žalovaní zapísaní ako vlastníci a viac ako 10 rokov odkedy sa žalobcovia o tejto skutočnosti objektívne museli dozvedieť.

S poukazom na odôvodnenie rozsudku v bodoch 19 a 20 odvolatelia napadli tiež výrok III. rozsudku o náhrade trov konania argumentujúc, že súd nesprávne aplikoval § 255 ods. 1 CSP, keď nevyhodnotil pomer procesného úspechu a neúspechu žalovaných v súdnom konaní, že súd nerešpektoval právne záväzný názor odvolacieho súdu v rozsudku 25Co/9/2019, ktorým bolo súdu prvej inštancie uložené opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania a že súd bezdôvodne neprihliadol na skutočnosť, že žalovaní mali aj pri vyhovení návrhu vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX v rámci celého predmetu konania (nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX a LV č. XXXX) procesný úspech vo väčšom pomere ako žalobcovia. Právoplatné zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX je potrebné považovať za procesný úspech žalovaných. V rámci súdneho konania bolo spolurozhodované o nehnuteľnostiach v celkovej výmere 1.321 m², pričom súd právoplatne zamietol žalobu v časti týkajúcej sa nehnuteľností vo výmere 851 m². Žalovaní teda mali procesný úspech v časti zodpovedajúcej 2/3 výmery nehnuteľností, ktoré boli predmetom žaloby, presne 64,42 %. Na základe uvedeného je zrejmé, že súd výrokom III. napadnutého rozsudku priznal žalobcom 1 a 4 právo na náhradu trov konania vo výške 100% neodôvodnene a v rozpore so zákonom - ust. § 255 a nasl. CSP.

Žalobcovia odvolanie nepodali. K doručenému odvolaniu žalovaných predložili prostredníctvom svojho advokáta písomné vyjadrenie, ktorým navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, pričom si zároveň uplatnili trovy odvolacieho konania a uviedli, že s odôvodnením prvoinštančného rozsudku sa plne stotožňujú.

Na námietku nerešpektovania žalobného návrhu, uviedli, že už prvotný žalobný návrh pracoval s parcelami registra „E“, ktoré boli aplikované do enunciatu rozsudku, a teda už na podklade tejto premisy nemožno konštatovať akékoľvek nerešpektovanie žalobného návrhu. Prevod parcel z registra „E“ do registra „C“ nemá charakter zmeny skutkového stavu. Druh pozemku pri parcelách registra nie je záväzný údaj, keďže už viac ako 70 rokov sú pozemky používané na iný účel. Pojednávanie o pozemku z perspektívy operátu „E“ alebo „C“ má len právny význam a fakticky sa jedná vždy o totožné pozemky, preto nemôže dôjsť k prekročeniu žalobného návrhu, hoci súd zvolil identifikáciu parcel výlučne podľa stavu EKN. Žalobcovia zároveň v záverečnom prednese ponúkli eventuality návrh, ktorý smeroval práve k určeniu vydržaných parcel aj cez pôvodný stav. Nadväzne žalobcovia poukázali na uznesenie NS SR

sp. zn. 4MCdo 15/2010 z 27.7.2011, podľa ktorého nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Uvedenie parcel vo výroku podľa EKN neznamena rozpor so žalobným návrhom, nakoľko v ňom boli definované totožné parcely, len boli opísané prostredníctvom EKN.

K údajnému nevykonaniu dôkazu o tom, ktorých pôvodných parcel sa spor týka, žalobcovia poukázali na vykonanú miestnu ohliadku, kde bolo zistené, že dotknuté pozemky sú v prírode riadne označené existujúcim oplotením. Samotné stotožnenie parcel bolo realizované prostredníctvom stavby rodinného domu, ktorá je zakreslená v geometrickom pláne a teda vytvára nespochybniteľný pevný bod v prírode, na základe ktorého je možné ustáliť parcely v okolí stavby. Zároveň každý geometrický plán obsahuje aj prílohu v podobe výkazu výmer.

K údajnému neoboznámeniu s geometrickým plánom žalobcovia uviedli, že daný listinný dôkaz bol riadne procesne oboznamovaný pred vyhlásením dokazovania za skončené, súčasne doň procesné strany viackrát nahliadli a zároveň bol v jednej kópii krátkou cestou odovzdaný žalovanému.

K námietke odvolateľov k nesúladu výmery parcel, žalobcovia uviedli, že z výkazu výmer, ktorý je súčasťou geometrického plánu 60/2002, explicitne vyplýva, že doterajší stav s celkovou výmerou 9 ha 3.712 m² bol transformovaný do nového stavu s totožnou výmerou 9 ha 3.712 m² v rámci registra CKN, teda je nepochybné, že nedošlo k žiadnym úbytkom alebo prebytkom na úseku rozlohy pozemkov. Uvedené pozemky len boli rozčlenené a preoznačené ako to vyžaduje aktuálny katastrálny operát. Následne potom parcely registra EKN vedené na LV č. XXX pre k.ú. D. s celkovou výmerou 470 m² nepredstavujú žiadne prekročenie žalobného návrhu. Drobná odchýlka oproti súčtu prezentovanému žalovaným vznikla v rámci LV č. XXXX a tento kozmetický nedostatok nemá vplyv na režim pri vyporiadavani LV č. XXX. Zároveň platí, že predmetom vydržania môže byť aj časť pozemku (rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo 837/1998). Žalobcom teda boli priznané iba parcely, ktorých sa žalobou domáhali, a to vo výmere určenej v EKN, ktorá aj tak nemá záväzný charakter, pretože nebola podrobená dôkladnému geometrickému prevereniu.

K údajnej neprítomnosti dobromyseľnosti žalobcovia poukázali na to, že žalovaní sa nevysporiadali s existenciou dobromyseľnosti na strane žalobcov. Obmedzili sa iba na namietanie právnej perfektnosti samotných prevodov s charakterom odvodeného nadobudnutia vlastníckeho práva. Pri vydržaní sa však nehodnotí právny stav a perfektnosť radu prevodov, ale subjektívne presvedčenie nadobúdateľa o existencii jeho vlastníctva. Vydržanie teda zakladá vlastníctvo originárnym spôsobom a bez podstatného prepojenia na skoršie prevody. Zásada, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má, je preto prelomená mechanizmom vydržania, ktorý inštitút prioritizuje záujem na zosúladení dlhodobého faktického stavu so stavom právnym. Ani prípadný rozpor skorších prevodov s platnými právnymi predpismi preto nespôsobuje nedobromyseľnosť na strane žalobcov. Nezakladajú sa pravde tvrdenia žalovaných, že žalobcovia nepreukázali existenciu dohody s pánom W., nakoľko okrem rozhodnutia MNV produkovali aj vyjadrenie dcéry pána W., ktorá potvrdila existenciu dohody o kúpe, ako aj úhradu kúpnej ceny. Námietka odvolateľov o absencii zmene spôsobu užívania pozemku je dementovaná samotným faktickým stavom, v rámci ktorého došlo k výstavbe rodinného domu na predmetných parcelách, čím nepochybne došlo k potrebnej zmene spôsobu využitia pozemkov, keďže stavba na nich realizovaná bola riadne skolaudovaná a bolo jej pridelené súpisné číslo.

Pokiaľ žalovaní vzniesli námietku vlastného vydržania prejednávanych pozemkov s tým, že sú zapísaní v LV od roku 1992, podľa žalobcov žalovaným chýba náležitosť v podobe nepretržitej držby. Žalovaní v rozhodnom období nikdy reálne nevstúpili do užívania daných nehnuteľností, nakoľko tie boli nepretržite užívané žalobcami. Žalovaní sa v tomto období ani nevyskytovali na území SR. S poukazom na R 8/1991 tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí a že s ňou nakladal ako s vlastnou musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné. Z uvedeného judikátu žalobcovia vyvodili, že držba má predstavovať faktické

vykonávanie dispozičného práva s vecou nakladať s daným pozemkom, čo v danom prípade nebolo prítomné a preto nemožno konštatovať paralelne vydržanie aj žalovanými.

K námietke odvolateľov, že žalobcovia neosvedčili naliehavý právny záujem, žalobcovia poukázali na bod 29 rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/9/2019, podľa ktorého sa žalobca domáha určenia, že je vlastníkom nehnuteľnosti, pri ktorej je v katastri zapísaný ako vlastník niekto iný, preto má vo vzťahu k týmto osobám naliehavý právny záujem na tomto určení.

V ďalšej časti vyjadrenia žalobcovia poukázali na podpornú právnu argumentáciu a súdnu prax, konkrétne na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/197/2018, v ktorom súd prezumoval dobromyseľnosť už na strane prvotných nadobúdateľov podľa konečných zoznamov. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 120/2019 s tým, že aspekt dobromyseľnosti formuluje široko a benevolentne v prospech žalobcov. Rad prevodov pred žalobcami v intenciách indikovanej súdnej praxe nemusí vykazovať formálnu perfektnosť, ale stačí, že osvedčuje dobrú vieru na strane žalobcov v otázke užívania nehnuteľností pre seba ako jej vlastníci. Podľa 4Cdo 107/2017, na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude treba, aby preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia, riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia. Nadobúdateľ svoju dobrú vieru nemusí ani preukazovať, lebo aj v pochybnostiach platí, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 OZ). Na tom, kto nadobudnutie v dobrej viere popiera bude, aby túto domnienku vyvrátil. Pre vydržanie je rozhodujúci stav v prírode v akom držiteľ po zákonom predpísanú minimálnu dobu 10 rokov s pozemkom nakladá ako so svojim a aj so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu tento pozemok v príslušných hraniciach určených v prírode vlastnícky patrí.

V ďalšej časti vyjadrenia žalobcovia poukázali na originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva s tým, že od počiatku boli dobromyseľní v tom, že riadne nadobudli pozemok, na ktorom postavili svoj rodinný dom v hraniciach určených oplotením, pričom pozemok užívali pre seba v dobrej viere po dobu 50 rokov, to bolo osvedčené miestnym zisťovaním. Rovnako tento charakter pozemku potvrdili v rámci svojich písomných prehlásení aj všetci žalobcovia vrátane nástupcov. Právny titul teda žalobcovia nemusia odvodzovať od pána W., pretože ten len odôvodňuje dobromyseľnosť na strane žalobcov. Nie je preto potrebné formálne dokonalé preukázanie nadobudnutia vlastníctva skoršími subjektmi. Všetky uvedené momenty je potrebné interpretovať v tom smere, že žalobcovia vydržali pozemky v blízkosti a pod ich rodinným domom, ktoré sú v priestore ohraničené oplotením a zodpovedajú predmetným parcelám registra „C“, ktoré vznikli rozdelením pôvodných parciel registra „E“.

Podľa žalobcov je teda potrebné dospieť k záveru prezumovanému už v záväznom odôvodnení odvolacieho súdu, že držba žalobcov bola dobromyseľná a trvala minimálne 40 rokov, ktoré momenty v ich súhrne osvedčujú nadobudnutie sporných nehnuteľností žalobcami cestou vydržania. Vymedzenie parciel, ktoré sú predmetom vydržania je identifikovateľné z výpisu z vložky č. 1491 k parcele č. 2175/1 a najmä samotnou stavbou žalobcov a existujúcim oplotením, ktoré jednoznačne v prírode určujú parcely, ktoré boli predmetom nadobudnutia na strane žalobcov a ktoré boli následne geometricky upresnené a ustálené žalobcami produkovaným geometrickým plánom. Závery súdu prvej inštancie teda považujú nielen za konformné so skorším rozsudkom odvolacieho súdu, ale aj za správne a právom aprobované rozhodnutie.

Na výzvu odvolacieho súdu, aby sa strany v zmysle § 382 CSP vyjadrili k možnému použitiu na vec dosiaľ neaplikovaného ust. § 216 CSP, podali prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie obe strany.

Strana žalobcov v písomnom vyjadrení zdôraznila, že už prvotný žalobný návrh pracoval s parcelami registra „E“, ktoré boli aplikované do enunciatu súdu a teda už na podklade tejto premisy nemožno konštatovať akékoľvek nerešpektovanie žalobného návrhu. Zároveň prevod parciel z registra „E“ do registra „C“ nemá charakter zmeny skutkového stavu. Pojednávanie o pozemku z perspektívy operátu

„E“ alebo „C“ má len právny význam a fakticky sa jedná vždy o totožné pozemky. Žalobcovia zároveň cestou záverečného prednesu ponúkli eventuality návrh, ktorý smeroval práve k určeniu vydržaných parciel aj cez pôvodný stav. Uvedeným spôsobom došlo k právom aprobeovanej modifikácii a spresneniu žalobného návrhu. Z uznesenia NS SR sp.zn. 4M Cdo 15/2010 z 27.7.2011 zdôraznili záver, že nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Uvedenie parciel vo výroku podľa EKN neznamena rozpor so žalobným návrhom, nakoľko boli v ňom definované totožné parcely, len boli opísané prostredníctvom CKN. Vymedzenie parcely podľa registra „C“ alebo „E“ predstavuje právny konštrukt. Vymedzenie nehnuteľnosti za použitia operátu CKN alebo EKN teda žiadnym spôsobom nemení charakter, druh, ani iné vlastnosti identifikovanej nehnuteľnosti a zostáva zachovaná absolútna totožnosť predmetu sporu. To, že sa pôvodný žalobný návrh domáhal určenia vlastníctva poukazom na geometrický plán a teda CKN parcely, neobmedzovalo súd v možnosti uviesť vo výroku totožné nehnuteľnosti i špecifikáciou podľa operátu EKN. Jedná sa výlučne o právnu kvalifikáciu skutku bez akéhokoľvek presahu do zmeny skutkového stavu. V závere žalobcovia uviedli, že sa v plnom rozsahu pridržiavajú svojho vyjadrenia k odvolaniu a navrhujú, aby odvolací súd rozsudok potvrdil, pričom si uplatnili trovy odvolacieho konania. K podaniu žalobcovia pripojili kópiu žaloby.

Žalovaní vo svojom písomnom vyjadrení k výzve odvolacieho súdu, podanom prostredníctvom svojho advokáta uviedli, že sa pridržiavajú podaného odvolania, v ktorom sa okrem iného domáhali aplikácie § 216 CSP, pretože prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku nerešpektoval zákonnú viazanosť žalobným návrhom, prekročil žalobný návrh a priznal žalobcom viac, než čoho sa domáhali, čím porušil § 216 ods. 2 CSP.

Žalobcovia sa od počiatku domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam o celkovej výmere 1.268 m², žaloba v časti týkajúcej sa nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. D., vo výmere 851 m² bola zamietnutá, napriek tomu žalobcovia v ďalšom konaní svoj žalobný návrh žiadnym spôsobom neupravili a naďalej sa domáhali určenia vlastníckeho práva ku všetkým nehnuteľnostiam určeným predmetným geometrickým plánom o celkovej výmere 1.268 m². Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku rozhodol, že žalobcovia 1. až 4. sú vlastníckmi označených nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX v k.ú. D., každý v podiele 1 pomeru k celku, súd teda napadnutým rozsudkom rozhodol o nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX vo výmere 470 m². Z prostého súčtu výmer nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a na LV č. XXX je zrejmé, že súd spolurozhodoval o nehnuteľnostiach vo výmere 1.321 m² napriek tomu, že predmetom žaloby bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vo výmere 1.268 m². Už z tohto je zjavné, že súd nerešpektoval zákonnú viazanosť žalobným petitom a priznal žalobcom viac, než čoho sa v návrhu domáhali (§ 216 CSP).

Naviac súd bez návrhu žalobcov z vlastnej iniciatívy rozhodoval o predmete konania, ktorý žalobcovia nenavrhovali tak, že rozhodoval o parcelách zapísaných na LV č. XXX, pričom predmetom určovacieho návrhu žalobcov boli konkrétne parcely vytvorené geometrickým plánom č. 60/2002 a parcely novovytvorené týmto geometrickým plánom nie sú totožné s parcelami zapísanými v súčasnosti na LV č. XXX a LV č. XXXX k.ú. D.. Touto modifikáciou žalobného návrhu, ktorú žiadna z procesných strán nenavrhla, súd rovnako nerešpektoval zákonnú viazanosť súdu žalobným návrhom. Z uvedeného vyplýva, že súd napadnutým rozsudkom nielen priznal väčšiu výmeru nehnuteľností ako sa žalobcovia v návrhu domáhali, ale dokonca priznal iné nehnuteľnosti, než boli uvedené v žalobnom návrhu.

Následne žalovaní poukázali na ďalšie dôvody odvolania, najmä na to, že G. B. vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudla a teda nemohli ho od nej nadobúdať ani ďalšie subjekty a tieto subjekty nemohli byť ani v ďalšej držbe dobromyseľné; že tieto nehnuteľnosti až do 31.12.1991 vzhľadom na ich charakter neboli spôsobilé byť predmetom vydržania v prospech žalobcov, pretože v období od 5.9.1947 do 1.4.1964 bolo možné nadobúdať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré mali charakter poľnohospodárskej pôdy, iba so súhlasom Okresného národného výboru, v období od 1.4.1964 do 31.3.1983 zákon nadobudnutie vlastníctva vydržaním vôbec nepripúšťal a v období od 1.4.1983 do 31.12.1991 podľa vtedy platného § 135a OZ mohol nadobúdať vlastníctvo k pozemkom alebo k jeho časti iba štát; a žalobcovia podľa žalovaných neunesli dôkazné bremeno a riadne neosvedčili svoj

naliehavý právny záujem na podaní predmetnej určovacej žaloby, lebo už najmenej od roku 2002, kedy si dali vyhotoviť geometrický plán, museli vedieť kto je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník nehnuteľností a napriek tomu žalobu podali až v roku 2013.

V závere žalovaní navrhli, aby odvolací súd na vec aplikoval § 216 CSP a aby podľa § 390 CSP o odvolaní rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietne a prizná žalovaným 1. až 5. voči žalobcom 1. až 4. spoločne a nerozdIELNE nárok na náhradu trov konania.

Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie je sčasti dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výroku II. zmeniť a žalobu zamietnuť (§ 388 CSP).

Predmetom konania je žalobou uplatnený nárok pôvodného žalobcu 1 A. B. (ktorý v priebehu konania zomrel a na jeho miesto vstúpili aktuálni žalobcovia 1 až 4) a (jeho manželky) J. B. – žalobkyne 2, o určenie, že sú spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v intraviláne kat. úz. D., ktoré sú určené Geometrickým plánom č. 60/2002 zo dňa 18.10.2002, vyhotovený L. J. I., O., D. XX, a to nasledovne: parc. č. 2172/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 134 m², parc. č. 2172/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 224 m², 2172/5 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 17 m², parc. č. 2172/6 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 22 m², parc. č. 2172/7 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 5 m², parc. č. 2172/8 - záhrada o výmere 549 m², parc. č. 2172/9 - ostatné plochy o výmere 14 m², parc. č. 2172/10 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 29 m² a parc. č. 2175/66 - záhrada o výmere 274 m² a to v polovici, pôvodne zapísané na LV č. XXX ako pre katastrálne územie D. ako parc. reg. „E“ č. 2172/100 - orná pôda o výmere 353 m², parc. reg. „E“ č. 2172/200 - orná pôda o výmere 7 m², parc. reg. „E“ č. 2173/100 - ostatné plochy o výmere 110 m² a parc. reg. „E“ č. 2173/200 - ostatné plochy o výmere 29 m² a z parcel vedených na LV č. XXXX pre katastrálne územie D. ako parc. reg. „E“ č. 2175/101 - orná pôda o výmere 612 m² a parc. reg. „E“ č. 2175/200 - orná pôda o výmere 239 m² každý v podiele 1.

Okresný súd Galanta rozsudkom č.k. 15C/124/2013-283 zo dňa 23.5.2017 žalobu (v celom rozsahu) zamietol. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Trnave ako odvolací rozsudkom č.k. 25Co/9/2019-333 zo dňa 11.2.2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX potvrdil a vo zvyšku (vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX) napadnutý rozsudok zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom odvolací súd prvoinštančnému vytkol, že nevykonal navrhnuté a pre vec relevantné dôkazy a zároveň vec nesprávne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol prvoinštančný súd preskúmaným rozsudkom.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý je v danom prípade viazaný nielen rozsahom ale i dôvodmi uplatnenými v odvolaní, vychádzajúc z toho, že predmetom konania sú už len nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX pre katastrálne územie D. a to parc. reg. „E“ č. 2172/100 – orná pôda o výmere 353 m², parc. reg. „E“ č. 2172/200 - orná pôda o výmere 7 m² a parc. reg. „E“ č. 2173/100 - ostatná plocha vo výmere 110 m² (keď žaloba v časti týkajúcej sa nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. D. už bola právoplatne súdom zamietnutá) a zároveň bolo právoplatne skončené konanie i vo vzťahu k žalobkyni 5, keď preskúmaný rozsudok v zamietajúcom výroku II. nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal tak v tomto rozsahu odvolaciemu prieskumu, bolo posúdiť, či boli naplnené odvolacie dôvody uplatnené žalovanými pod ust. § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) tak, ako boli konkretizované v podanom odvolaní popísanom vyššie.

Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodní žalobcovia sa podanou žalobou podľa jej petitu domáhali, aby súd určil, že žalobcovia 1 a 2 sú spoluvlastníkmi označených nehnuteľností každý v podiele 1/2. Tento žalobný petít zostal nezmenený a to aj potom ako pôvodný žalobca 1 A. B. zomrel a prvoinštančný súd uznesením č.k. 15C/124/2013-373 zo dňa 16.11.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.11.2022 rozhodol, že v konaní pokračuje s právnymi nástupcami (dedičmi) žalobcu 1, ktorými sú aktuálni žalobcovia 1 až 4. Žalobcovia pritom mali možnosť na základe tejto právnej skutočnosti v zmysle § 139 a nasl. CSP predmetnú žalobu so súhlasom súdu zmeniť, k čomu nedošlo.

Potom, ako na miesto pôvodného žalobcu 1 vstúpili do konania žalobcovia 1 až 4 už nemohol obstať žalobný petít v nezmenenom znení, že žalobcovia 1 a 2 sú spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností každý v 1/2. Po úmrtí žalobcu 1 petít žaloby mohol požadovať určenie, že ku dňu smrti poručiťľa boli dotknuté nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve poručiťľa a žalobkyne 2 neskôr 5, každého v 1/2. Avšak vzhľadom na to, že podľa žaloby malo dôjsť zo strany oboch pôvodných žalobcov k vydržaniu dotknutých nehnuteľností, nadobudnutých zo spoločných prostriedkov za trvania manželstva, správne mohol petít znieť, že dotknuté nehnuteľnosti ku dňu smrti poručiťľa patrili do BSM poručiťľa a žalobkyne 2 akt. 5.

V zmysle § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť a preto zmena petitu žaloby žalobcami až v odvolacom konaní už neprichádzala do úvahy.

V zmysle § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia súd môže prekročiť žalobný návrh a priznať viac, než čoho sa strany domáhajú iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Z citovaného ustanovenia, v ktorom je zakotvený dispozičný princíp vyplýva, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrh žalobcu a prisúdiť mu viac, ako sa domáha. Napriek tomu, že znenie zákona to výslovne neuvádza, je nepochybné, že zásada viazanosti súdu petitom vyžaduje i to, aby súd neprisúdil iné plnenie ako ktorého sa žalobca domáha. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Nie je ale porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania, keďže právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia. Rovnako nie je porušením ne ultra petitem, ak súd iba formulačne upraví petít žaloby vo výrokovej časti rozhodnutia, keď návrhu žalobcu vyhovuje.

Tiež platí, že hoci dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiťľa (§ 460 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákona – ďalej aj len OZ), k nadobudnutiu dedičstva poručiťľovým dedičom nedochádza iba na základe smrti poručiťľa. Právna úprava dedičského práva vychádza z princípu ingerencie štátu pri nadobúdaní dedičstva, keď predpokladá, že dedičstvo po každom poručiťľovi musí byť súdom prejednané a musí byť o ňom rozhodnuté. Až rozhodnutím vydaným v dedičskom konaní je prechod dedičstva z poručiťľa

dovŕšený a iba v rozsahu, ktorý vyplýva z takého rozhodnutia nadobúda dedič vlastnícke právo k predmetu dedičstva. Z uvedeného potom vyplýva, že dedič sa nemôže s úspechom domáhať žalobou podľa § 137 písm. c) CSP určenia, že je vlastníkom veci patriacej do dedičstva, pokiaľ táto vec nebola predmetom konania o dedičstve a ohľadne tejto veci mu nebolo potvrdené nadobudnutie vlastníctva (k obdobnému záveru dospel NS ČR vo veci pod sp. zn. 30Cdo 51/2007 zo dňa 13.3.2007).

Vzhľadom na uvedené keď prvoinštančný súd výrokom I. preskúmaného rozsudku určil, že žalobcovia 1 až 4 sú vlastníkami označených nehnuteľností každý v podiele 1/4, hoci záväzný petit znel, že pôvodný žalobca 1 a žalobkyňa 2 sú spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností každý v 1/2, rozhodol v rozpore s petítom žaloby, čím porušil zásadu ne ultra petítum zakotvenú v ust. § 216 CSP, keďže priznal iné, než čoho sa žalobcovia účinne domáhali. Zároveň vychádzajúc z vyššie uvedeného, rozhodnutie vo vyhovujúcom výroku I. je nesprávne aj z toho dôvodu, že súd ignoroval – nezohľadnil, že dedič môže nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu dedičstva iba na základe rozhodnutia súdu vydaného v osobitnom dedičskom konaní v zmysle § 158 a nasl. zák. č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku, ktoré ohľadne dotknutých nehnuteľností neprebehlo. Navyše súd žalobcom 1 - 4 svojvoľne určil podiel 1, s vylúčením žalobkyne 5 hoci dedičky patriacej do prvej dedičskej skupiny (§ 473 OZ), voči ktorej žalobu vo výroku II. zamietol. Pri určení podielu žalobcov 1 – 4 a zamietnutí žaloby voči žalobkyňi 5 pritom prvoinštančný súd vôbec nezohľadnil, že podľa žaloby mala byť spoluvlastníčkou dotknutých nehnuteľností v 1, a jej podiel nepodliehal dedeniu po poručiťelovi, v rozpore s čím celé dotknuté nehnuteľnosti prisúdil do podielového spoluvlastníctva žalobcom 1 až 4 s poukazom iba na to, že sú dedičmi rodinného domu po nebohom poručiťelovi.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keďže žalobnému petítu, ktorým je súd viazaný, nebolo možné vyhovieť, žaloba mala byť správne v celom zostávajúcom rozsahu (teda aj ohľadne nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX) zamietnutá. Prvoinštančný súd vec teda nesprávne právne posúdil.

Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

S poukazom na uvedené závery bolo potom nedôvodným, nadbytočným a v rozpore s princípom hospodárnosti súdneho konania (čl. 17 Základných princípov CSP) zaoberať sa ďalšími okolnosťami danej veci tak, ako boli namietané v podanom odvolaní.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku I., s použitím § 388 CSP zmenil tak, že žalobu, aj vo zvyšku vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX pre k. ú. D., zamietol.

Úspešným žalovaným vznikol zásadne nárok na náhradu trov celého konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s §

396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V predmetnom konaní boli napokon plne úspešní žalovaní, keďže žaloba bola v konečnom dôsledku v celom rozsahu zamietnutá (predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 15C/124/2013-283 zo dňa 23.5.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 25Co/9/2019-333 zo dňa 11.2.2020 vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX a týmto rozhodnutím vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX pre kat. úz. D.) čím podľa pomeru úspechu vo veci v zmysle § 255 ods. 1 CSP, vo vzťahu k odvolacím konaniam v spojení s § 396 ods. 1 CSP, vzniklo právo na plnú náhradu trov konania žalovaným voči neúspešným žalobcom. Pritom bolo potrebné zohľadniť, že preskúmaným rozsudkom bola žaloba vo vzťahu k žalobkyni 5 zamietnutá a voči tomuto výroku II. nebolo podané odvolanie. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil.

Odvolací súd preto vo výroku II. tohto rozsudku rozhodol, že úspešní žalovaní 1 až 5 majú nárok náhradu trov konania v plnom rozsahu - do zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalobkyni 5 a tým skončenia konania vo vzťahu k nej - voči žalobcom 1 až 5 a v tomto odvolacom konaní voči žalobcom 1 až 4.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).